

Vil du med til Tenerife?

Af Anette Gramstrup, udviklingskonsulent

Mette på 46 år fra det tegnsprogede botilbud i Hus 26 hos CFD elsker Tenerife og har altid kufferten klar. Tenerife er derfor også et godt samtaleemne. At sortere perler er én af Mettes yndlingsgøremål. Mette har et godt øje for detaljer og trives godt med systemer og orden. Det er let at huske alle fødselsdage, og der er altid styr på perlerne og alt på skrivebordet.

Mette har et udviklingshandicap, sidder i kørestol, er døv og har cerebral parese. Én af hendes hobbyer er at strikke, og det gør hun ved at gøre ligesom, altså lade som om. Mette kan godt lide at arrangere garnet, så det er i orden og ser pænt ud. På iPad'en er det hospitalsprogrammer, der ruller over skærmen.

Kufferten står på gulvet og bliver pakket fast hver mandag, og derudover efter behov. Mette har været på Tenerife syv gange med sine forældre og har mange gode minder herfra. At flyve hører derfor også til en af Mettes yndlingsting. Da Mette har meget svært ved at opleve forskel på datid, nutid og fremtid, bliver hun ikke ked af ikke at komme afsted til Tenerife. Det vigtige er, at kufferten er klar.

Spejl

Ifølge Katrine Aagaard, socialpædagog og kon-

taktperson for Mette, har Mette let til skiftende stemninger og bliver nemt stresset. Så stiger hendes arousal, og Mette kan reagere ved være opfarende, skribe og lave store armbevægelser med hænderne over hovedet.

”Mette spejler sig i andres følelser, og det bruger vi aktivt til at regulere Mettes stemning. Som socialpædagog handler det om at være i situationen og bruge sig selv som redskab. Det gør jeg f.eks. ved at smile og få øjenkontakt. Så vil Mette få øje på smilet, spejle sig i mit nervesystem og blive mere rolig. Så spørger jeg om Tenerife, og vi er på vej ind i et godt samtaleemne, der leder til low arousal og nedbringer stressniveauet. Et andet godt emne kan være kaffe, som er Mettes yndlingsdrik. Skal vi have kaffe? Det giver plads til bagefter i dialog at anerkende Mettes følelser og snakke om det.”

Døgnrytmeplan

Katrine fortæller videre: ”Det kan tage tre timer at få Mette op om morgenen. Mette finder trykthed i rutiner og bliver nemt påvirket af selv de mindste forandringer, så det skal foregå efter et bestemt system. Efter vækning kommer kaffen. Så kommer bollen med to valgmuligheder: Nutella og ost. Der må altid være max to valgmuligheder. Hvis bollen er spist uden, at kaffen er drukket færdig, så skal vi huske ikke at fjerne

tallerkenen, men lade den stå. Ellers kan det medføre et udbrud og konflikt.”

Katrine bruger bl.a. sin viden fra et neuro-pædagogisk kursus, der har fokus på samspillet mellem hjerne, krop, adfærd og omverden, til at forstå Mette og fortæller videre: ”Mette har en lang latenstid. Det betyder, du kan vente i lang tid på at få svar på, hvad der skal på bollen om morgenen. Presser vi på, afviser Mette og vi kan få konflikter. Derfor har vi lavet en døgnrytmeplan, der i detaljer beskriver fremgangsmåden om morgenen og om aftenen. Når vi f.eks. skal spise aftensmad, foregår det i fred og ro i Mettes lejlighed ved et rundt bord, som det gjorde hjemme, da hun var barn. Her har vi brugt Mettes livshistorie omkring måltider til at skabe en god spisesituation. Det medvirker til, at hun nu spiser og har fået et stabilt blodsukker. Det giver ro og overskud til at køre ud i stuen bagefter og snakke med de andre beboere, og hun bruger flere tegn i sin kommunikation, end tidligere. Mette er nemlig nysgerrig og omsorgsfuld og vil gerne i kontakt, når der er overskud til det.”

På café i Rødovre Centrum

”For mig er det vigtigt at have en god relation til Mette,” fortæller Katrine og fortsætter ”Det får jeg gennem tillidsfuld dialog og ved at lave aktiviteter sammen. Den anden dag var vi i Rødovre Centrum for at købe gaver til Mettes familie. Da vi er færdige, slutter vi af på Cafe Claras. Her får Mette øje på en kvinde i kørestol, der har sin ledsager med. Mette tager kontakt, og jeg spørger om jeg skal hjælpe til med at oversætte fra tegnsprog. Kvinden hedder Yvonne, og det ender med, de holder lidt i hånd. Det kan også være vi i stedet tager ned på tanken og køber en kop kaffe, så sidder vi sammen på en bæk og holder øje med, om der kommer nogle ambulancer forbi. Det går Mette meget op i. Når det er flyvemaskiner, der er i fokus, tager vi

ud til Flyvergrillen ved lufthavnen og kigger efter flyvemaskiner.”

”Vi holder også relationen til forældrene ved lige. Mette siger, hvad der skal stå i en mail, og jeg skriver ned på et stykke papir. Så taster Mette selv teksten på computeren. Det handler jo om selvbestemmelse og om at bruge sine evner fuldt ud. Vi kan også bage fastelavnsboller. Mette er rigtig god til at putte flødeskum i, når de er klar og står på række. Ofte sidder vi også bare og snakker over en kop kaffe og måske en fastelavnsbolle” slutter Katrine med et smil.

Bidrag til fællesskabet

Mette vil gerne bruge sine ressourcer til at gøre nytte og bidrage til fællesskabet. Katrine fortæller: ”Næste mål, som vi har lavet i fællesskab med Mette, er at hjælpe til med at tage service ud og vaske bordet af efter et måltid.” Det er med til at opbygge selvværd og gøre Mette endnu mere selvstændig.

I Hus 26 i Boligerne Oktobervej bor der 11 borgere i et døgntilbud målrettet personer, der er døve, døvblinde eller har et betydeligt høretab med en række yderligere funktionsnedsættelser. Her får de socialpædagogisk bistand og støtte i et miljø, der tager hensyn til deres særlige kommunikationsbehov. Her bor Mette.

På CFD gennemgår alle socialpædagoger i vores botilbud et neuropædagogisk kursus. Neuropædagogik er en tværfaglig disciplin, der har fokus på samspillet mellem hjerne, krop, adfærd og omverden. Et perspektiv, der åbner op for en dybere forståelse og sammenhæng mellem det der sker i os mennesker og de handlinger, vi gør. Det neuropædagogiske perspektiv bruges til at fremme læring og udvikling og hjælpe den enkelte til at nå sit fulde potentiale.

Socialpædagog Katrine Aagaard og Mettes kuffert, der altid er pakket og klar til en tur til Tenerife.

